

Հովելի գիրքը և Լաոդիկեայի Յոթներորդ-օրյա Աղվենտիստ եկեղեցին — Թիվ երեսուններեք

Jeff Pippenger

2026-01-21

Թիվ երեսուններեք

Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ հարյուր քառասունչորս հազարը մարգարեապետ հանդիպում են տասնմեկերորդ ժամի մշակներին: Հարյուր քառասունչորս հազարը արդեն կնքված են, և ապա նրանք կոչ են անում մեծ բազմությանը դուրս գալ Բաբելոնից և յոթերորդ օրվա շաբաթի համար կանգնել իրենց հետ: Աստծո տան դատաստանը ավարտվում է կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, և ապա դատաստանը տեղափոխվում է դեպի հեթանոսները՝ մեծ բազմությունը, Աստծո մյուս հոտը: Հայտնություն յոթը նույնականացնում է երկու խմբերին էլ, և հինգերորդ կնիքի մեջ Մուր դարերի նահատակները հարցնում են. «մինչև ե՞րբ», մինչև որ Աստված դատի պապական իշխանությանը իրենց նահատակության համար: Նրանց ասվում է հանգչել իրենց գերեզմաններում, մինչև որ պապական հալածանքի նահատակների երկրորդ խումբը լրացվի, և նրանց տրվում են սպիտակ պատմուճաններ: Հայտնություն յոթերորդ գլխի մեծ բազմությունը հազած է սպիտակ պատմուճաններ, որովհետև նրանք ներկայացնում են պապական նահատակների երկրորդ խումբը շուտով վրա հասնող կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամում: Հայտնություն յոթը և հինգերորդ կնիքը անդրադառնում են այս երկու խմբերին, ինչպես նաև Զմյուռնիայի և Փիլադելփիայի եկեղեցիները: Զմյուռնիան ներկայացնում է վերջնական պապական արյունահեղության նահատակներին, իսկ Փիլադելփիան՝ հարյուր քառասունչորս հազարին:

Պետրոսը Կեսարիա Փիլիպպեում գտնվում է երրորդ ժամում, և «վեց օր» հետո, ոչ թե վեց ժամ անց, նա կհասներ կիրակնօրյա օրենքի եզրին, որը իններորդ ժամն է:

Եվ վեց օր հետո Հիսուսն իր հետ առավ Պետրոսին, Հակոբոսին և նրա եղբայր Հովհաննեսին, և նրանց առանձնաբար բարձր լեռ հանեց: Եվ նրանց առաջ կերպարանափոխվեց, և Նրա երեսը արևի պես շողաց, իսկ Նրա հանդերձները լույսի պես սպիտակ եղան: Եվ ահա նրանց երևացին Մովսեսն ու Եղիան՝ Նրա հետ խոսելիս: Մատթեոս 17:1–3.

Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ հարյուր քառասունչորս հազարը մարգարեաբար հանդիպում են մեծ բազմությանը: Եղիան ներկայացնում է այն հարյուր քառասունչորս հազարին, որոնք մահ չեն ճաշակում, իսկ Մովսեսը ներկայացնում է նրանց, ովքեր մահանում են Տիրոջ մեջ: Նրանք կանգնած են Քրիստոսի հետ Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, որտեղ Քրիստոսը օծում է Իր փառքի թագավորությունը, ինչպես որ խաչի վրա հաստատեց Իր շնորհի թագավորությունը: Եթե դուք դեռևս հետևում եք այն տրամաբանությանը, որ մենք շարադրում ենք երրորդ ժամից մինչև իններորդ ժամ եղած վեցժամյա ժամանակահատվածի առնչությամբ, ապա անհրաժեշտ է տեսնել մի

բան, որը մի չափազանց առանձնահատուկ պատկերացում է:

Կեսարիա Փիլիպպեի երրորդ ժամը Կեսարիա Մարիտիմայի իններորդ ժամի օմեգայի ալֆան է: Ես նշում եմ, որ ոչ թե վեց ժամ, այլ վեց օր անց Պետրոսը Պաշտոնակերպության լեռան վրա է, ինչը նույնպես պատկերում է այն պատմությունը, որ գազաթնակետին է հասնում կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, որը իններորդ ժամն է: Վեցօրյա ժամանակահատվածը համընկնում է վեցժամյա ժամանակահատվածին, սակայն միայն որպես Կեսարիայից Կեսարիա մի ֆրակտալ: Առավել առանձնահատուկն այն է, որ պատմության այս ֆրակտալը՝ վեցժամյա ժամանակահատվածի պատմության ներսում, հենց այն է, ինչ տեղի է ունենում, երբ դիտարկում եք Հոգեգալստյան շրջանը: Քրիստոսի մահից մինչև Հոգեգալստս ընկած վեց ժամը ֆրակտալ է խաչից մինչև 34 թ. ընկած ժամանակահատվածի, երբ սրբազան շաբաթը ավարտվեց, և Ավետարանը գնաց հեթանոսներին:

«Այժմ հպարտությունն ու նախանձը փակեցին դուռը լույսի առաջ: Եթե հովիվների և իմաստունների բերած լուրերին հավատ տրվեր, դրանք քահանաներին ու ռաբբիներին կդնեին ամենից աննախանձելի դրության մեջ՝ հերքելով նրանց այն ԴՃումը, թե իրենք Աստծո ճշմարտության մեկնիչներն են: Այս գիտուն ուսուցիչները չէին խոնարհվի՝ ուսուցանվելու նրանցից, որոնց հեթանոս էին կոչում: Նրանք ասում էին, թե անհնար է, որ Աստված իրենց շրջանցած լիներ՝ հաղորդակցվելու անգետ հովիվների կամ անթլփատ հեթանոսների հետ: Նրանք վճռեցին ցույց տալ իրենց արհամարհանքը այն լուրերի հանդեպ, որոնք հուզել էին Հերովդես թագավորին և ողջ Երուսաղեմը: Նրանք նույնիսկ չգնացին Բեթղեհեմ՝ տեսնելու, թե արդյոք այդ բաներն այդպես են: Եվ նրանք ժողովրդին մղեցին Հիսուսի հանդեպ հետաքրքրությունը համարելու մոլեռանդական գրգռվածություն: Այստեղից սկսվեց Քրիստոսի մերժումը քահանաների և ռաբբիների կողմից: Այս պահից նրանց հպարտությունն ու համառությունը աճեցին՝ վերածվելով Փրկչի հանդեպ հաստատուն ատելության: Մինչև Աստված հեթանոսների առաջ բացում էր դուռը, հրեա առաջնորդներն իրենք իրենց առաջ փակում էին այդ դուռը»: Քրիստոսի կյանքը, 62:

Սրբազան շաբաթվա մեջ Քրիստոսը խաչվեց: Երեքուկես տարի անց Ստեփանոսը քարկոծվեց, և Կոռնելիոսը կանչեց Պետրոսին: Խաչից երեքուկես տարի անց փորձաշրջանը լիովին ավարտվեց հին Իսրայելի համար: Այնժամ Ստեփանոսը նայեց երկինք և տեսավ Քրիստոսին կանգնած, ինչը Դանիել տասներկուերորդ գլխի առաջին համարում փորձաշրջանի ավարտի խորհրդանիշն է: Դուռը փակվեց հին Իսրայելի համար և բացվեց հեթանոսների համար:

Քրիստոսի՝ իններորդ ժամին մահանալուց մինչև Ստեփանոսի մահն ու Պետրոսի՝ իններորդ ժամին կանչվելը ընկած ժամանակահատվածում Կոռնելիոսն ու Ստեփանոսը երկու վկաներ են այն բանի, որ մարգարեական հազար երկու հարյուր վաթսույն օրերը կատարվեցին: Մահվան իններորդ ժամից մինչև մահվան իններորդ ժամը անցավ 1,260 մարգարեական օր: Մահվան իններորդ ժամից մինչև Հոգեգալստյան իններորդ ժամը նույնացնում է 1,260 օրերի մի ֆրակտալ՝ հիսուսներկու օրվա

տարածության մեջ:

Հոգեգալստյան ժամանակաշրջանը ներկայացնող ֆրակտալը գտնվում է այդ 1,260 օրերի սկզբում, և այդ օրերի ավարտին Պետրոսը մարգարեաբար տեղադրված է թե՛ երրորդ, թե՛ իններորդ ժամին՝ Կեսարիայում: Երկու Կեսարիաները ներկայացնում են մարգարեական վեցժամյա ժամանակահատվածի ալֆան և օմեգան: Երկու Կեսարիաների մարգարեական վեցժամյա ժամանակահատվածի ներսում Պետրոսը ճամփորդում է վեց օր և հասնում է Պայծառակերպության լեռը: Լեռը ներկայացնում է կնքումը, որն իր գագաթնակետին է հասնում կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, որտեղ հաղթական եկեղեցին բարձրացվում է բոլոր լեռներից վեր: Այդ վեց օրերը ներկայացնում են Կեսարիայից Կեսարիա եղած վեցժամյա ժամանակահատվածը և այդ ժամանակահատվածի ներսում մի ֆրակտալ են, ինչպես որ Հոգեգալստյան ժամանակաշրջանը ֆրակտալ էր նույն այդ սրբազան ժամանակահատվածի սկզբում:

Սկզբնական ֆրակտալը Պենտեկոստեական շրջանի հետ կապված Գարնան տոների կատարման դրսևորումն էր: Կեսարիա Փիլիպպեից մինչև Պայծառակերպության լեռը ձգվող ավարտական ֆրակտալը նույնպես մարգարեականորեն կապված է սրբազան շաբաթվա հետ: Լեռան վրա Հայրը խոսեց, ինչպես որ խոսել էր Քրիստոսի մկրտության ժամանակ, և ինչպես որ պիտի խոսեր խաչից անմիջապես առաջ: Հայրը լսելի կերպով երեք անգամ խոսեց՝ սրբազան շաբաթվա սկզբից մինչև խաչը: Մեկ անգամ՝ մկրտության ժամանակ, ապա՝ Պայծառակերպության լեռան վրա, և ապա Նա խոսեց մոտեցող խաչի ստվերի ներքո:

Խաչը այն 1,260 օրերի օմեգան է, որոնք սկսվեցին Նրա մկրտությամբ: Մկրտությունն ու խաչը Դանիել իննի սուրբ շաբաթվա որոշակի ճանապարհանիշներ են, ուստի Այլակերպության լեռը ևս նույնացվում է որպես սուրբ շաբաթվա մաս: Եթե առաջին և վերջին ճանապարհանիշները կատարում են սուրբ շաբաթվա մարգարեության ճանապարհանիշների դերը, ապա միջին ճանապարհանիշը մարգարեական անհրաժեշտությամբ նույնպես պետք է նույնը կատարի:

Մկրտությունը առաջին հրեշտակն է, Պայծառակերպության լեռը՝ երկրորդը, իսկ խաչը՝ երրորդը: Լեռան վրա Աստված Մովսեսին և Եղիային նույնացրեց որպես մնացորդական եկեղեցու ճանապարհանիշներ: Կիրառությունը միավորված է Պետրոսի, Հակոբոսի և Հովհաննեսի եռակի խորհրդանշանով: Երեք անգամ Հիսուսն Իր հետ վերցրեց Պետրոսին, Հակոբոսին և Հովհաննեսին: Առաջին անգամ դա Հայրոսի դստեր հարությունն էր, երկրորդը՝ Պայծառակերպությունը, իսկ երրորդը՝ Գեթսեմանին: Առաջին անգամ Պետրոսը, Հակոբոսը և Հովհաննեսը տեսան հարություն առած տասներկուամյա կույսի:

Եվ եղավ, երբ Յիսուսը վերադարձաւ, ժողովուրդը ուրախութեամբ ընդունեց Նրան, որովհետեւ բոլորը Նրան էին սպասում: Եւ ահա եկաւ մի մարդ, որի անունը Յայրոս էր, եւ նա ժողովարանի իշխան էր. եւ ընկաւ Յիսուսի ոտքերի առաջ ու աղաչում էր Նրան, որ գայ իր տունը. որովհետեւ նա ուներ մէկ հատիկ դուստր՝ մօտ տասներկու տարեկան, եւ նա մահամերձ էր: Բայց մինչ Նա գնում էր, ժողովուրդը խոնուած

Նրան սեղմում էր: Ղուկաս 8:40–42.

Հայրոս անունը նշանակում է «լուսավորող» և «լինել լուսեղեն ու փառավոր»: Այն երեք դեպքերից, երբ Պետրոսը, Հակոբոսը և Հովհաննեսը բացառապես Քրիստոսի հյուրերն էին, սա առաջինն էր, և Հայրոսը ներկայացնում է առաջին հրեշտակին, որը լուսավորում է երկիրը իր փառքով: Տասներկուամյա կույսը ներկայացնում է այն կույսերին, որոնք պիտի հարություն առնեն որպես հարյուր քառասունչորս հազար: Քրիստոսը հասավ կույս աղջկա տուն՝ այն բանից հետո, երբ Նա գործ ունեցավ մի կնոջ հետ, որը տասներկու տարի արյունահոսություն ուներ:

Եվ մի կին, որ տասներկու տարի արյունահոսություն ուներ և իր ամբողջ ապրուստը բժիշկների վրա էր ծախսել, բայց ոչ մեկից չէր կարողացել բժշկվել, մոտեցավ Նրան հետևից և դիպավ Նրա զգեստի եզրին. և իսկույն նրա արյունահոսությունը դադարեց: Ղուկաս 8:43, 44.

Բացահայտվում է տասներկուամյա մի կույս, ապա հաջորդ համարում բացահայտվում է մի կին, որը տասներկու տարի արյունահոսություն ուներ: Կինը կույսի ողջ կյանքի ընթացքում ունեցել էր այդ արյունահոսությունը: Հիսուսը պատրաստվում էր անցնել արյունահոսություն ունեցող կնոջ կողքով, որպեսզի հասնի կույս դստերը: Կինը ներկայացնում է առաջին հրեշտակի պատգամը, ինչպես այն ներկայացված է Լաոդիկիային ուղղված պատգամում: Քրիստոսը պատրաստվում էր հարություն տալ և կյանք բարձրացնել կույսին, և հիվանդ կինը՝ լաոդիկեցի կինը, դեռևս կարճ հնարավորություն ուներ դիպչելու Աստվածությանը: Մանուկը ներկայացնում է վերջին սերունդը, և Հիսուսը անցնում է հիվանդոտ կնոջ՝ Լաոդիկիայի կողքով, որպեսզի բարձրացնի վերջին օրերի կույսին: Երբ կույսը հարություն է առնում, կինը կամ բժշկված է լինում, կամ անցյալ մնացած:

Առաջին հրեշտակի հատկանիշը երկյուղն է, և երկյուղի երկու տեսակ կա:

Երբ Նա դեռ խոսում էր, ժողովարանի պետի տնից մեկը եկավ ու նրան ասաց. «Քո դուստրը մեռավ. այլևս Վարդապետին մի՛ նեղացրու»: Իսկ Հիսուսը, երբ լսեց այդ, պատասխանեց նրան՝ ասելով. «Մի՛ վախեցիր. միայն հավատա, և նա կփրկվի»: Ղուկաս 8:49, 50.

Այնուհետև Պետրոսը, Հակոբոսը և Հովհաննեսը մտնում են այն սենյակը, որտեղ հարությունը, որ խորհրդանշված էր Քրիստոսի մկրտությամբ, ներկայացնում էր առաջին և երրորդ հրեշտակների գորացումն: Պայծառակերպության լեռը երկրորդ անգամն է, երբ Պետրոսը, Հակոբոսը և Հովհաննեսը վկաներ են: Պայծառակերպության լեռը երկրորդ հրեշտակն է, և երբ Քրիստոսը նույն աշակերտներին տարավ Գեթսեմանի, դա ներկայացնում էր երրորդ հրեշտակին: Երկրորդ քայլում՝ Պայծառակերպության լեռան մոտ, կա «կրկնապատկում», որովհետև Լեռան ուղենիշը երեք այն դեպքերի միջինն է, երբ Հայրը խոսեց: Առաջինը Նրա մկրտության ժամանակ էր, որը համընկնում է տասներկուամյա կույսի հարության հետ, երկրորդը Լեռն էր, իսկ երրորդը՝ հենց խաչից առաջ: Երեք այն դեպքերը, երբ Հայրը խոսեց, և երեք այն դեպքերը, երբ երեք աշակերտները միայնակ Հիսուսի հետ գնացին, կապված են

միմյանց այն փաստով, որ երկու գծերից յուրաքանչյուրում երկրորդ ուղենիշը Պայծառակերպության լեռն է:

Եվ երբ նա տուն մտավ, ոչ ոքի թույլ չտվեց ներս մտնել, բացի Պետրոսից, Հակոբոսից, Հովհաննեսից և աղջկա հորից ու մորից: Եվ բոլորն էլ լալիս էին ու ողբում նրան. բայց նա ասաց. «Մի՛ լացեք, որովհետև նա մեռած չէ, այլ ննջում է»: Եվ նրանք ծաղրեցին նրան՝ գիտենալով, որ նա մեռած էր: Իսկ նա բոլորին դուրս հանեց, բռնեց նրա ձեռքը և կանչեց՝ ասելով. «Աղջի՛կ, վե՛ր կաց»: Եվ նրա հոգին վերադարձավ, և նա իսկույն վեր կացավ. և նա պատվիրեց, որ նրան ուտելիք տան: Եվ նրա ծնողները զարմացան. բայց նա նրանց պատվիրեց, որ պատահածի մասին ոչ ոքի չասեն: Ղուկաս 8:51–56.

Պետրոսը, Հակոբոսը և Հովհաննեսը ականատես են լինում առաջին հրեշտակին կուսության հարության ժամանակ, որը քնած էր, ինչպես Ղազարոսը: Երբ նա արթնացավ, իսկույն վեր կացավ, և նրան կերակուր տրվեց: Երբ Եղիան և Մովսեսը Հայտնություն տասնմեկում հարություն են առնում, նրանք անմիջապես վեր են կենում, և ապա Սուրբ Հոգին առանց չափի է թափվում, որը ներկայացնում է կուսության կերակուրը: Պայծառակերպության լեռը Կեսարիա Փիլիպպեից վեց օր անց էր, բացի այն դեպքից, երբ Ղուկասն է արձանագրում այդ իրադարձությունները:

Եվ այս խոսքերից մոտ ութ օր անց եղավ, որ Նա իր հետ վերցրեց Պետրոսին, Հովհաննեսին և Հակոբոսին ու լեռ բարձրացավ՝ աղոթելու: Եվ մինչ Նա աղոթում էր, Նրա դեմքի տեսքը փոխվեց, և Նրա հանդերձները սպիտակ ու փայլուն դարձան: Եվ ահա երկու մարդիկ խոսում էին Նրա հետ, որոնք էին Մովսեսը և Եղիան: Ղուկաս 9:28–30.

Մատթեոսն ու Մարկոսը երկուսն էլ վճռականորեն ասում են՝ «վեց օրից հետո», իսկ Ղուկասը՝ «մոտ» ութ օր: Աստվածաշնչի հեղինակներն օգտագործել են ժամանակի հաշվարկի երկու եղանակ՝ մեկը կոչվում էր ներառական, իսկ մյուսը՝ բացառական: Առաջին հայացքից դա կարող է հակասություն թվալ, սակայն այն փաստը, որ Ղուկասն ասաց «մոտ», ցույց է տալիս, որ նա խոսում էր ներառական իմաստով, իսկ երբ Մատթեոսն ու Մարկոսն ասում են՝ «վեց օրից հետո», նրանք ցույց են տալիս, որ ամբողջական օրեր էին հաշվում, և ոչ այն օրը, որով սկսվեց ութօրյա ժամանակահատվածը, կամ այն օրը, որով ավարտվեց ութօրյա ժամանակահատվածը: Տարբերությունը նույն ժամանակահատվածի երկու թվային խորհրդանիշ է առաջ բերում. մեկը ութի թիվն է, իսկ մյուսը՝ վեց օրը:

Կեսարիայի Փիլիպպեից և Պայծառակերպության լեռից վեց կամ ութօրյա ժամանակահատվածի երկու վկայություններով հաստատվում է այն, որ այն ժամանակաշրջանում, երբ Քրիստոսը կնքում է հարյուր քառասունչորս հազարը, ութ թիվը ներկայացնում է Նոյի տապանի վրա եղած ութ անձերին, իսկ վեցը ներկայացնում է Փիլադելփիայի վեցերորդ եկեղեցուն, որին վիճակված է լինել այն եկեղեցին, որ ութերորդն է, այսինքն՝ յոթից է: Նրանք փոխակերպվում են ութերորդի՝ Մովսեսի, Եղիայի և Քրիստոսի փառավորության ժամանակ: Լեռան վրա տեղի ունեցած փառավորությունը նաև նախատիպված է Մովսեսի պատմության մեջ լեռան վրա տեղի

ունեցած փառավորությամբ:

Երբ Մովսեսը բարձրացավ լեռը, նա իր հետ վերցրեց յոթանասուն երեցներին և Հեաուին:

Ապա Մովսեսը, Ահարոնը, Նադաբը, Աբիուղը և Իսրայելի երեցներից յոթանասունը վեր ելան: Եվ նրանք տեսան Իսրայելի Աստծուն. և Նրա ոտքերի տակ կար, կարծես, շափյուղա քարի սալահատակի պես մի բան, և ինչպես երկնքի էությունը՝ իր մաքրության մեջ: Եվ Իսրայելի որդիների ազնվականների վրա Նա Իր ձեռքը չդրեց. նաև նրանք տեսան Աստծուն, և կերան ու խմեցին: Եվ Տերը ասաց Մովսեսին. «Վեր ելիր ինձ մոտ՝ լեռը, և այնտեղ եղիր, և քեզ պիտի տամ քարեղեն տախտակներ, օրենքը և պատվիրանները, որ Ես գրել եմ, որպեսզի դրանք ուսուցանես նրանց»:

Եվ Մովսեսը վեր կացավ, և նրա սպասավոր Հեաուն. և Մովսեսը ելավ Աստծու լեռը: Եվ նա ասաց ծերերին. «Մնացե՛ք այստեղ մեզ համար, մինչև որ մենք վերադառնանք ձեզ մոտ. և ահա Ահարոնն ու Քուրը ձեզ հետ են. եթե որևէ մարդ գործ ունենա, թող նրանց մոտ գա»:

Եվ Մովսեսը բարձրացավ լեռը, և ամպը ծածկեց լեռը: Եվ Տիրոջ փառքը հանգչեց Միսա լեռան վրա, և ամպը ծածկեց այն վեց օր. և յոթերորդ օրը Նա ամպի միջից կանչեց Մովսեսին: Եվ Տիրոջ փառքի տեսքը Իսրայելի որդիների աչքին լեռան գագաթին լափող կրակի նման էր: Եվ Մովսեսը մտավ ամպի միջի մեջ և բարձրացավ լեռը. և Մովսեսը լեռան վրա էր քառասուն օր և քառասուն գիշեր: Ելք 24:9–18:

Առաջին հրեշտակի պատգամը Հայրոսի դստեր հարությունն էր՝ համընկնելով Քրիստոսի մկրտության հետ: Ապա վեց օր անց եղավ Պայծառակերպության լեռը, որը երկրորդ հրեշտակն է, և որը առաջնորդեց դեպի խաչը, որը երրորդ հրեշտակն է: Որպես երկրորդ հրեշտակ՝ Լեռը կրկնակի վկայություն ունի, այն իմաստով, որ Հոր խոսելը Լեռան վրա միանում է երեքի երկրորդ գծին: Այն երեք անգամները, երբ Պետրոսը, Հակոբոսը և Հովհաննեսը Քրիստոսի բացառիկ հյուրերն էին, և այն երեք անգամները, երբ Հայրը խոսեց, երկուսն էլ նույնացնում են Հոր ձայնի երկրորդ հայտնությունը, և երկրորդ անգամը, երբ Հիսուսը իր հետ վերցրեց Պետրոսին, Հակոբոսին և Հովհաննեսին, Պայծառակերպության լեռն էր: Լեռան երկրորդ ճանապարհանշանը կրկնակի վկայություն ունի՝ Հոր ձայնի և երեք աշակերտների միջոցով, որովհետև երկրորդ պատգամը միշտ նույնացնում է «կրկնապատկումը»:

Երեկոյան և առավոտյան զոհաբերությունների միջև եղած վեցժամյա ժամանակահատվածը, որը ներկայացված է Մատթեոսի և Մարկոսի կողմից՝ Կեսարիա Փիլիպպեից մինչև Լեռը եղած վեց օրերով, ներկայացված է Մովսեսի վեց օրերով, մինչև որ յոթերորդ օրը նա կանչվում է ամպի մեջ:

Գիծը սկսվում է երկրորդ հրեշտակի հապաղման ժամանակով, ինչպես Մովսեսը յոթանասուն ծերերին հրահանգում է «սպասել», մինչև ինքը վերադառնա: Գծի առաջին վեց օրերը առանձնացված են, սակայն, այնուամենայնիվ, կազմում են ամբողջական 46 օրերի մի մասը: Վեց օրերը մի շրջան են, որ տանում է դեպի երրորդ փորձությունը, որը

ներկայացված է քառասուն օրերով: Քառասունվեց օրերը խորհրդանշում են տաճարը, վեց օրերը՝ Քրիստոսի մահից մինչև Պենտեկոստե եղած վեց ժամերը, Նրա խաչելությունից մինչև Նրա մահը եղած վեց ժամերը, Կեսարիայից Կեսարիա եղած վեց ժամերը և վերնատանը Պետրոսի՝ մինչև տաճար եղած վեց ժամերը: Մովսեսը ստանում է ուխտի Օրենքը և հրահանգներ՝ թե ինչպես բարձրացնել տաճարը: Թեև Աստվածաշունչն ասում է, որ ոչ մի մարդ Աստծուն չի տեսել, ծերերը «տեսան Իսրայելի Աստծուն»: Լեռան վրա Մովսեսի և ծերերի հետ Աստծո փառավորումը նախատիպավորեց Պայծառակերպության լեռան վրա եղած փառավորումը: Երկուսն էլ պարունակում են վեցօրյա շրջանը: Մովսեսի գիծը ներառում է երկրորդ հրեշտակի հապաղման ժամանակը և ամբողջական քառասունվեց օրերը, որոնք ներկայացնում են տաճարը: Այն քառասուն օրերը, որոնց ընթացքում նա ստացավ օրենքը, ներկայացնում են կնքումը:

Պետրոսը Կեսարիա Փիլիպպեում էր երրորդ ժամին, իններորդ ժամին ճանապարհին լինելով դեպի Կեսարիա Մարիտիմա, և վեցից ութ օր հետո նա Լեռան վրա է՝ դադար առնելով Մովսեսի յոթանասուն ծերերի հետ, երբ տեսնում է փառավորված Տիրոջ տեսիլքը, ճիշտ ինչպես Դանիելը տեսավ տասներորդ գլխում: Դանիելը երես առ երես տեսավ Տիրոջը, ինչպես նաև Գեղեոնը և յոթանասուն ծերերը: Պայծառակերպության Լեռն այն տեղն է, որտեղ հարյուր քառասունչորս հազարի լաոդիկյան շարժումը փոխակերպվում է հարյուր քառասունչորս հազարի փիլադելֆիական շարժման: Նրանք դառնում են ութերորդ եկեղեցին, որը վեցերորդ եկեղեցին է, ուստի տեսնում ենք վեց օր և ութ օր:

Խաչելությունից մինչև Նրա մահը եղած վեց ժամերը, Պենտեկոստեի վեց ժամերը, Կեսարիայից Կեսարիա եղած վեց ժամերը, Պայծառակերպության լեռը տանող վեց օրերը և Մովսեսի այն վեց օրերը, որոնք առաջնորդեցին դեպի քառասուն օրերը, նույն գիծն են: Կեսարիա Փիլիպպեի, որ Պանիումն է, և կիրակնօրյա օրենքի միջև հարյուր քառասունչորս հազարը կնքվում են: Այդ կնքումը բաժանում է առաջացնում:

Եվ ես՝ Դանիելս, միայնակ տեսա տեսիլքը, որովհետև ինձ հետ եղող մարդիկ տեսիլքը չտեսան, բայց մեծ դող ընկավ նրանց վրա, այնպես որ նրանք փախան՝ թաքնվելու: Դանիել 10:7:

Մովսեսը բաժանվեց երեցներից, երբ ասաց. «Մնացե՛ք այստեղ մեզ համար, մինչև որ մենք նորից գանք ձեզ մոտ»: Մովսեսը սպասելու ժամանակ բաժանվեց յոթանասունից, և յոթանասուն շաբաթը ներկայացնում է նախկին ուխտի ժողովրդի փորձության ժամանակը: Երբ յոթանասուններորդ շաբաթն ավարտվեց, իսկ այդ յոթանասուններորդ շաբաթը այն սուրբ շաբաթն էր, որի ընթացքում Քրիստոսը շատերի հետ հաստատեց ուխտը, այնժամ Քրիստոսը լիովին բաժանվեց նախկին ուխտի ժողովրդից: Այն ժամանակահատվածը, երբ նախկին ուխտի ժողովուրդը կարող էր լուծել իր արյունահոսության խնդիրը, որը նրանց համար այն էր, թե իրենք հավատում էին, որ փրկված են Աբրահամի արյամբ, ավարտվել էր, և տասներկու տարվա կույսը հարություն առավ ծառայելու համար: Երբ սպասելու ժամանակը սկսվեց, Մովսեսը ստացավ ուխտի օրենքը և տաճարը բարձրացնելու հրահանգները:

Երբ Պետրոսը, Հակոբոսը և Հովհաննեսը լեռան վրա էին, Աստծո ժողովրդի կնքումը, և ապա նրանց դրոշի պես բարձրացվելը, ներկայացնում է այդ ուխտի ժողովրդին որպես հարյուր քառասունչորս հազարի տաճար: Այնուհետև տասնմեկերորդ ժամի մշակները միանում են այդ տաճարին:

Այսպես է ասում Տերը. «Պահեցէ՛ք դատաստանը և արդարությո՛ւն գործեցէք, որովհետև իմ փրկութիւնը մոտ է գալու, և իմ արդարութիւնը՝ յայտնուելու: Երանելի է այն մարդը, որ անում է սա, և մարդու որդին, որ ամուր բռնում է դրանից, որ պահում է շաբաթը՝ այն չպղծելով, և իր ձեռքը պահում է որևէ չարիք գործելուց: Օտարականի որդին, որ միացել է Տիրոջը, թող չասի՝ ասելով. “Տերը ինձ լիովին զատել է Իր ժողովրդից”, և ներքինին էլ թող չասի. “Ահա, ես մի չոր ծառ եմ”:

Որովհետև այսպես է ասում Տերը այն ներքինիներին, որոնք պահում են իմ շաբաթները, ընտրում են այն, ինչ ինձ հաճելի է, և ամուր բռնում են իմ ուխտից. նրանց էլ պիտի տամ իմ տանը և իմ պարիսպների ներսում մի տեղ և մի անուն՝ որդիներից և դուստրերից ավելի լավ. նրանց պիտի տամ յաւիտենական անուն, որ չի կտրվի: Նաև օտարականի որդիներին, որոնք միանում են Տիրոջը՝ նրան ծառայելու, Տիրոջ անունը սիրելու և նրա ծառաները լինելու համար, ամեն մեկին, որ պահում է շաբաթը՝ այն չպղծելով, և ամուր բռնում է իմ ուխտից, նրանց էլ պիտի բերեմ իմ սուրբ լեռը և պիտի ուրախացնեմ նրանց իմ աղոթքի տանը. նրանց ողջակէզներն ու զոհերը պիտի ընդունելի լինեն իմ սեղանի վրա, որովհետև իմ տունը բոլոր ժողովուրդների համար աղոթքի տուն պիտի կոչվի»:

«Իսրայելի ցրուածներին հաւաքող Տէր Աստուած ասում է. «Դեռ ուրիշներ էլ պիտի հաւաքեմ նրա մօտ՝ բացի նրանից, որ արդեն հաւաքուած են նրա մօտ»: Եսայիա 56:1–8:

Պետրոսը, Հակոբոսը և Հովհաննեսը, ինչպես նաև Մովսէսը, ներկայացնում են «Իսրայելի վտարանդիներին», որոնք վտարվել են իրենց եղբայրների կողմից, որոնք ասում էին նրանց:

Այսպես է ասում Տերը. «Երկինքն իմ աթոռն է, և երկիրը՝ իմ ոտքերի պատանդանը. ո՛ւր է այն տունը, որ դուք շինում եք ինձ համար, և ո՛ւր է իմ հանգստի տեղը»:

Որովհետև այդ բոլոր բաներն իմ ձեռքն է արել, և այդ բոլորն եղան, ասում է Տերը. բայց ահա ում վրա պիտի նայեմ՝ խոնարհի և փշրված հոգու տիրոջ վրա, և նրա վրա, ով դողում է իմ խոսքից: Եզ մորթողը նման է մարդ սպանողի. գառ զոհողը՝ շան վիզը կտրողի. ընծա մատուցողը՝ խոզի արյուն մատուցողի. խունկ ծխեցնողը՝ կռապաշտությունը օրհնողի: Այո՛, նրանք ընտրեցին իրենց սեփական ճանապարհները, և նրանց հոգին հաճույք է գտնում իրենց պղծությունների մեջ: Ուստի ես էլ պիտի ընտրեմ նրանց մոլորությունները և նրանց սարսափներն իրենց վրա պիտի բերեմ. որովհետև երբ կանչեցի, ոչ ոք չպատասխանեց, երբ խոսեցի, նրանք չլսեցին, այլ իմ աչքի առաջ չար գործեցին և ընտրեցին այն, ինչից ես հաճություն չունեի:

Լսեցէ՛ք Տիրոջ խոսքը, դուք, որ դողում եք նրա խոսքից. Ձեր եղբայրները, որ ասում էին ձեզ, որ հալածում էին ձեզ իմ անվան համար, ասում էին. «Թող Տերը

փառավորվի»։ Բայց նա պիտի երևա ձեր ուրախության համար, և նրանք պիտի ամաչեն։ Եսայիա 66:1–5.

«Ուրախություն» բառը Սուրբ Գրություններում հանդիպում է բազմաթիվ անգամներ և տարբեր կերպերով, ինչպես նաև «ամաչել» բառը։ Հովելի գրքից վերցված Պետրոսի պատգամի համատեքստում ամոթն ընդդեմ ուրախության հանդես է գալիս որպես զուգահեռ, ինչպես իմաստուններն ու հիմարները կամ ցորենն ու որոմները։ Հովելի համատեքստում ամոթն ու ուրախությունը ներկայացնում են նրանց, ովքեր յուզն ունեն, այսինքն՝ վերջին անձրևի լուրը, ի հակադրություն նրանց, ովքեր չունեն այն։ Միայն այն ժամանակ, երբ տեսնում եք այս մանրամասնը, կարող եք հասնել հետևյալ խոսքերի ավելի խոր իմաստին. «Ձեր եղբայրները, որ ատում էին ձեզ, որ ձեզ դուրս էին գցում իմ անվան համար»։ Այդ եղբայրները նրանք են, որոնք Spalding and Magan, էջ 1 և 2-ում, «անվանական աղվենտիստներն են, ինչպես Հուդան», որոնք «մեզ կմատնեն կաթոլիկներին», «քանի որ նրանք մեզ ատում էին շաբաթի պատճառով, որովհետև չէին կարող այն հերքել»։ Ձեր եղբայրները, որ ատում են ձեզ, ձեզ դուրս են գցում երկրի շաբաթվա լուրի, Մովսեսի յոթ անգամի պատճառով, որը հնարավոր չէ հերքել։ Այստեղ միտքն այն է, որ ձեզ դուրս են գցում վարդապետական վեճի, բանավեճի պատճառով, ինչպես Եսային է կոչում դա, և այդ վարդապետական բանավեճը վերջին անձրևի լուրն է։

Հովելը այդ պատգամը կոչում է «նոր գինի», և եթե դու ունես այդ պատգամը, ուրախություն ունես։ Եթե այն չունես, արթնանում ես, ինչպես Հովելի հարբեցողները, որպեսզի գտնես, որ նոր գինին կտրված է քո բերանից։ Այդ պահին դու մարգարեաբար «ամաչում» ես։ Այն դասը, որ ունի յուզը, ունի ուրախություն, իսկ այն դասը, որ յուզ չունի, ամաչում է։ Յուզը նաև նոր գինի է, և այն կապված է ուրախության հետ։ Ահա թե ինչու Եսայիան ասում է. «Լսեցե՛ք Տիրոջ խոսքը»։ Մի դասը ընտրում է լսել, իսկ մյուսը ականջ չի դնում փողի ձայնին։ Եսայիան հատկապես նույնացնում է այն դասը, որ լսում է, երբ ասում է. «դո՛ւք, որ դողում եք նրա խոսքից»։ Տերը հավաքում է նրանց, ովքեր արտաքսվել են այն պատգամի պատճառով, որ հասավ 9/11-ին, և կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ Նա հավաքում է Եսայիայի ներքինիներին, որոնք ներկայացված են որպես չոր ծառեր։ Եթե նրանք ամուր բռնեն ուխտից, այլևս չեն բաժանվի Աստծո սուրբ լեռից։

Ամուլը կամ չորացած ծառը մահ են ներկայացնում։ Ամուլը չի կարող սերունդ տալ, և չորացած ծառը կյանք չունի։ Խոստումն այն է, որ եթե այդ հեթանոսները, կամ տասնմեկերորդ ժամի մշակները, ընդունեն շաբաթով ներկայացված ուխտը, նրանք որդիներ և դուստրեր կունենան։ Նախ Նա հավաքում է Իսրայելի վտարանդիներին, ապա այդ վտարանդիներին բարձրացնում է որպես դրոշ, և ապա հավաքում է Իր մյուս հոտը։ Առաջին և երկրորդ հավաքումները ներկայացնում են 9/11-ից մինչև կիրակնօրյա օրենքը եղած ժամանակահատվածը, երբ Սուրբ Հոգին ցողում է, ինչպես նաև կիրակնօրյա օրենքից մինչև այն պահը, երբ Միքայելը կանգնի, և վերջին անձրևը թափվի առանց չափի։ Երկու ժամանակահատվածներում էլ վերջին անձրևը պատգամ է, որը, եթե ունես, բերում է ուրախություն, իսկ եթե չունես, բերում է ամոթ։

Մատթեոսի գիրքը բաժանված է երեք գծերի, որոնք ներկայացնում են Հայտնություն տասնչորսի երեք հրեշտակներին: Երեք գծերից յուրաքանչյուրը նույնպես պարունակում է երեք հրեշտակների ֆրակտալները: Տասնմեկերորդ գլխից մինչև քսաներկուերորդ գլուխն ընդգրկող երկրորդ գիծը կենտրոնն է, որովհետև այն երկրորդ հրեշտակն է, որը տեղադրված է առաջին և երրորդ հրեշտակների միջև: Մատթեոսի գիրքն ինքնին կենտրոնական գիծ է, երբ տասնմեկերորդից մինչև քսաներկուերորդ գլուխները դիտարկում ենք Ծննդոցի և Հայտնության ուխտի գլուխների համատեքստում:

Ուխտի տասներկու գլուխների կենտրոնը Մատթեոսի մեջ է, և Մատթեոսի երեք գծերի կենտրոնական գիծը գտնվում է նույն այդ տասներկու գլուխներում: Այդ տասներկու գլուխների կենտրոնը հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումն է: Այդ կենտրոնական կետը ներկայացված է երեք համարներով, որոնք համընկնում են Ծննդոցի և Հայտնության ուխտի տասներկու գլուխների երեք կենտրոնական համարների հետ:

Պետրոսը կենտրոնական կետի կենտրոնական կետի կենտրոնական կետն է, և նա ներկայացնում է առաջին և վերջին քրիստոնյա հարսին: Սա Ալֆայի և Օմեգայի ստորագրությունն է: Պալմոնին նաև Իր ստորագրությունը դրեց Պետրոսի անվանափոխության վրա, երբ Նա կազմավորեց Պետրոսի անվան հանելուկը անգլերենում: Հիսուսը Պետրոսի հետ խոսեց եբրայերեն, և այդ խոսակցությունը արձանագրվեց հունարենով, ապա այն փոխանցվեց անգլերեն: Անգլերենում Պալմոնին Պետրոսին անուն տվեց՝ գործածելով անգլերեն այբուբենի 16-րդ տառը, ապա 5-րդ տառը, որին հաջորդում է 20-րդը, որին հաջորդում է 5-րդը, որին հաջորդում է 18-րդը՝ լիովին իմանալով, որ Ինքը, որպես Պալմոնի, ստեղծեց այն անունը, որը պիտի անցներ եբրայերենից՝ հունարեն, ապա՝ անգլերեն: Նա նաև ծրագրեց, որ անգլերեն անունը՝ հնարավորություն տա մի հանելուկի, ըստ որի՝ այդ հինգ տառերը բազմապատկելով՝ հնարավոր լինի հասնել հարյուր քառասունչորս հազարի թվին: Պալմոնին, որ նաև առաջինն ու վերջինն է, ծրագրեց, որ այդ հինգ անգլերեն տառերից, որոնք կազմում են Peter անունը, առաջինը և վերջինը լինեն 16-րդ և 18-րդ տառերը, որովհետև Peter անունը պետք է հայտնվեր Մատթեոս 16:18-ում:

Պետրոսի վերաբերյալ այդ ամենից հետո մենք դեռ պետք է անդրադառնանք «ոսկե հարաբերությանը»: Ոսկե հարաբերությունը ներկայացված է Մատթեոս 16:18-ով, քանզի այդ հարաբերությունը 1.618 է: Ոսկե հարաբերությունը կապված է բնության ֆրակտալների հետ, և երբ Պալմոնին Մատթեոս 16:18-ում տեղորոշում է Պետրոսին, Պալմոնին ցույց է տալիս, որ Եսայիա 22:22-ում Եղիակիմի ուսին դրված մարգարեական բանալին, ինչպես նաև այդ հատվածում Պետրոսին և եկեղեցուն տրված մարգարեական բանալիները, ներառում են մարգարեական ֆրակտալներ:

Կեսարիա Փիլիպպեից՝ երրորդ ժամին, մինչև Կեսարիա Մարիտիմա՝ իններորդ ժամին, ներկայացվում է որպես այն երրորդ ժամի ֆրակտալը, երբ Քրիստոսը խաչվեց, մինչև Կոռնելիոսի՝ իններորդ ժամին Պետրոսի հետևից մարդ ուղարկելը: Հոգեգալստյան շրջանը՝ խաչելության երրորդ ժամից մինչև Պետրոսի՝ Հոգեգալստի օրը տաճարում իններորդ ժամին լինելը, ֆրակտալ է խաչից մինչև Կոռնելիոս ընկած 1,260 օրերի: Այն

երեք անգամները, երբ Հայրը խոսեց, ֆրակտալ են երեք հրեշտակների, ինչպես նաև այն երեք անգամները, երբ Հիսուսը իր հետ վերցրեց միայն Պետրոսին, Հակոբոսին և Հովհաննեսին: Այն մարգարեական տեղեկությունը, որ ծածկագրված է այն համարներում, որտեղ Պետրոսը պատկերում է հարյուր քառասունչորս հազարը, նույնքան խորն է, որքան երբևէ որևէ ճշմարտություն եղել է, և այդուհանդերձ մենք դեռևս չենք տեղադրել Պետրոսին Դանիել տասնմեկում՝ Պանիումում:

Այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

Պետրոսը՝ Հիսուս Քրիստոսի առաքյալը, Պոնտոսում, Գաղատիայում, Կապադովկիայում, Ասիայում և Բյուրանիայում ցրված պանդուխտներին՝ ըստ Հայր Աստծու նախագիտության ընտրյալներ, Հոգու սրբագործմամբ՝ հնազանդության և Հիսուս Քրիստոսի արյան ցողման համար. շնորհք և խաղաղություն թող բազմապատկվեն ձեզ: Օրհնյալ լինի մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի Աստված և Հայրը, որ Իր առատ ողորմության համաձայն մեզ վերստին ծնեց կենդանի հույսի համար՝ Հիսուս Քրիստոսի՝ մեռելներից հարությամբ, դեպի անապական, անաղարտ և անթառամ ժառանգություն, որ պահված է երկնքում ձեզ համար, որ Աստծու գործությամբ, հավատքի միջոցով, պահպանվում էք դեպի փրկություն, որ պատրաստ է հայտնվելու վերջին ժամանակում:

Որում դուք մեծապես ուրախանում եք, թեև այժմ, եթե պետք է, մի կարճ ժամանակով տրտմության մեջ եք՝ բազմազան փորձությունների պատճառով, որպեսզի ձեր հավատի փորձությունը, որը շատ ավելի թանկ է, քան կորչող ոսկին, թեև կրակով է փորձվում, գտնվի ի գովեստ և պատիվ և փառք Հիսուս Քրիստոսի հայտնության ժամանակ. Ում, թեև չեք տեսել, սիրում եք, և Ում, թեև այժմ էլ չեք տեսնում, բայց հավատալով՝ ցնծում եք անասելի և փառքով լի ուրախությամբ՝ ստանալով ձեր հավատի վախճանը՝ ձեր հոգիների փրկությունը:

Այդ փրկության մասին մարգարեները քննեցին և ջանասիրաբար որոնեցին, որոնք մարգարեացան այն շնորհի մասին, որ գալու էր ձեզ: Քննում էին, թե ինչի՝ կամ ինչպիսի՝ ժամանակի մասին էր նշան տալիս Քրիստոսի Հոգին, որ իրենց մեջ էր, երբ նախապես վկայում էր Քրիստոսի չարչարանքների և դրանց հաջորդելիք փառքի մասին: Նրանց հայտնվեց, որ ոչ թե իրենց, այլ մեզ էին ծառայում այն բաներով, որոնք այժմ ձեզ ավետարանված են նրանց միջոցով, ովքեր Սուրբ Հոգով, որ երկնքից ուղարկվեց, քարոզեցին ավետարանը ձեզ. որոնց մեջ հրեշտակները փափագում են ներթափանցել:

Ուստի գոտեպնդեցե՛ք ձեր մտքի մեջքերը, արթո՛ւն եղեք և մինչև վերջ հուսացե՛ք այն շնորհին, որ ձեզ պիտի տրվի Հիսուս Քրիստոսի հայտնության ժամանակ: Ինչպես հնազանդ որդիներ՝ մի՛ կերպավորվեք ձեր նախկին ցանկությունների համեմատ, որ ունեիք ձեր տգիտության մեջ. այլ, ինչպես սուրբ է Նա, որ կանչեց ձեզ, այդպես էլ դուք սուրբ եղեք ձեր բոլոր վարքերի մեջ. որովհետև գրված է. «Սո՛ւրբ եղեք, որովհետև Ես սուրբ եմ»:

Եվ եթե Հայրին եք կանչում, որ առանց անձնակալության դատում է յուրաքանչյուրի գործի համեմատ, ձեր պանդխտության ժամանակը այստեղ անցկացրե՛ք երկյուղով.

քանի որ գիտեք, որ ապականացու բաներով՝ արծաթով կամ ոսկով, չեք փրկագնվել ձեր հայրերից ավանդությամբ ստացած ձեր ունայն վարմունքից, այլ՝ Քրիստոսի թանկագին արյամբ, ինչպես անարատ և անբիծ Գառի, որ ճշմարիտ նախասահմանված էր աշխարհի հիմնադրումից առաջ, բայց այս վերջին ժամանակներում հայտնվեց ձեզ համար, որ Նրանով հավատում եք Աստծուն, Ով հարություն տվեց Նրան մեռելներից և փառք տվեց Նրան, որպեսզի ձեր հավատն ու հույսը լինեն Աստծո վրա: Քանի որ ձեր անձերը ճշմարտությանը հնազանդվելով Հոգու միջոցով մաքրել եք եղբայրասիրության չկեղծավոր սիրո համար, միմյանց սիրեցե՛ք ջերմեռանդորեն՝ մաքուր սրտից: Վերստին ծնված լինելով՝ ոչ թե ապականացու սերմից, այլ անապականից՝ Աստծո խոսքով, որ կենդանի է և մնում է հավիտյան: Որովհետև ամեն մարմին խոտի պես է, և մարդու ամբողջ փառքը՝ խոտի ծաղկի պես. խոտը չորանում է, և նրա ծաղիկը թափվում է. բայց Տիրոջ խոսքը մնում է հավիտյան: Եվ սա է այն խոսքը, որ ավետարանով քարոզվեց ձեզ: 1 Պետրոս 1:1–25.